

در باره تظاهرات بزرگ مردم در نیویورک!

به دنبال یورش وحشیانه پلیس نیویورک به اشغالگران وال استریت و دستگیری تعداد بسیاری از معترضین به نظم ظالمانه حاکم بر آمریکا که در "پارک آزادی" چادر زده بودند مردم نیویورک شاهد یک شبه حکومت نظامی اعلام نشده بر تمامی منطقه جنوب نیویورک بودند که شامل بخش وال استریت و قسمت هایی از بروکلین که در جوار این منطقه و در آن سوی آب قرار دارد ، میشوند.

از آن جا که اشغال گران وال استریت قبل از این تعرض علنا فراخوان تظاهراتی برای روز پنج شنبه ۱۷ نوامبر را داده بودند همه مشتاقانه منتظر فرارسیدن ۱۷ نوامبر بودند تا ببینند که اولاً سرکوبگری های پلیس چه تاثیری بر ابعاد این تظاهرات خواهد گذاشت و ثانيا پاسخ مردم نیویورک به این فراخوان چه خواهد بود. قرار شده بود که چند تظاهرات در خیابان های مختلف شکل بگیرد تا ضمن نمایش قدرت و رساندن پیام معترضین به اهالی هر چه بیشتری از شهر، نیروهای سرکوبگر پلیس را هم پراکنده سازد. به همین دلیل هم صبح پنجشنبه منطقه وال استریت و خیابان های آن توسط اشغال گران وال استریت و حامیان آن ها تسخیر شد و پلیس با اطلاع از قصد تظاهر کنندگان، با حمله به تظاهر کنندگان ده ها نفر را زخمی و دستگیر کرد. در بعد از ظهر و در ادامه این اعتراضات ایستگاه های مترو در تمامی شهر توسط تظاهر کنندگان به اشغال در آمد. ابعاد تظاهرات آن قدر بزرگ و غیر قابل پیش بینی بود که در طول صبح و بعد از ظهر صدای آژیر پلیس در شهر لحظه ای قطع نمی شد. امری که از جابجایی نیروها و لشکر کشی آنان برای کنترل این تظاهرات در نقاط مختلف شهر ، خبر می داد.

جمعیت معترض بعد از ساعت ها جنگ و گریز با پلیس در ساعت پنج بعد از ظهر در میدان "فولی" دست به یک تجمع اعتراضی دیگر زدند و روحیه مبارزاتی و مقاومتی خود را به نمایش گذاردند. این میدان منطقه سبز وسیعی است که دورا دور آن ساختمان های عظیم شهرداری، دادگاه های عالی استان نیویورک و فدرال و ساختمان بزرگ متعلق به "اف بی آی" قرار گرفته است. این منطقه حتی در روزهای عادی هم مملو از پلیس می باشد. چه پلیس های علنی و چه مخفی. در آغاز حرکت جمعیتی حدود ۸۰۰۰ نفر در میدان جمع شده بودند

چند میز کتاب که متعلق به سازمان های چپ آمریکا بود و یک سکو برای بلندگو بر پا شده بود. افراد متعلق به اتحادیه های کارگری شهر نیویورک اعم از کارگران شهرداری و کارگران و کارمندان بیمارستان ها و معلمان در تعداد زیاد در این میدان حضور داشتند. آن ها با در دست داشتن پلاکارد هایی در حمایت از اشغال وال استریت شعار میدادند. بعضی از کارگران اتحادیه شهرداری هم با پوشیدن تی شرت های سفید رنگ بر روی لباس های شان که بر پشت آن "مامور انتظامات" نوشته شده بود ، وظیفه کنترل جمعیت را در داخل میدان به عهده داشتند. پلیس دورا دور میدان نرده کشیده بود و تعداد بسیار زیادی از مردم در پشت نرده ها مستقر شده بودند. نیروهای پلیس همچنین بطور گله ای در خیابان های اطراف در حال آماده باش بودند. از بلندگوی سکو شعارهایی مانند: **"همه روز ، همه هفته ، اشغال وال استریت" ، "ما ۹۹% هستیم" و "ما زیادیم آن ها کم اند"** داده می شد. هر چند یک بار هم کسی سخنرانی می کرد. اکثر سخنرانان بر مسالمت آمیز بودن تظاهرات تاکید داشتند . با گذشت زمان به تدریج تظاهر کنندگان از خیابان های اطراف با حمل پلاکارد هایی که دال بر حمایت شان از اشغال گران وال استریت و تنفر از سیستم ناعادلانه سرمایه داری بود وارد میدان شدند.

جمعیت تظاهر کننده آن قدر زیاد شد که پلیس کاملاً در احاطه جمعیت در آمده بود و به همین دلیل هم مجبور شدند نرده های محافظ را پس بکشند و عقب نشینی کنند. در میان جمعیت ، چهره های اشغال گران "پارک آزادی" به وضوح دیده میشد. آن ها از این همه حمایت تحت تاثیر قرار گرفته بودند. با رسیدن هزار ها دانشجویان دانشگاه ها و کالج های نیویورک به این میدان و همچنین پیوستن کارگران "اتحادیه های کارگری - یو ا دبلیو" و چند اتحادیه دیگر که از "یونیون پارک" راه پیمایی به طرف میدان را آغاز کرده بودند ، تظاهرات شور و حال خاصی پیدا نمود. آن ها با سر دادن شعار هایی از قبیل: **"پلیس نیویورک مزدور وال استریت"** ، **"اگر به اشغال گران صدمه بزنید با ما طرفید"** ، **"کارگر، دانشجوی شهر را تعطیل کنید"** ، **"یک مبارزه، یک پیکار، در تشکل کارگران جهان"** ، **"جنگ ، پیروز شو"** ، **"کارگر قدرت را بگیر"** ، **"اتحادیه ، قدرت ، کارگر ، قدرت"** ، **"بانک ها را اشغال کنید"** فضای میدان را حسابی رادیکال کرده بودند.

با رادیکالیزه شدن فضا این ایده که باید به سوی "پارک زوکوتی" یعنی همان "پارک آزادی" حرکت کرد و آن را دوباره اشغال نمود وسیعاً در میان جمعیت مطرح شد و حتی شعار **"به طرف زوکوتی"** سر داده شد ، اما متأسفانه به دلیل حضور وسیع نیروهای رفرمیستی و راست و تسلط آن ها بر بلند گوئی که روی سکو قرار داشت ، آن ها توانستند با سازش کاری و مماشات با پلیس ، عملاً از حرکت تظاهرات به طرف پارک آزادی جلوگیری کرده و طبق قرار قبلی آن را به طرف پل "بروکلین" سوق بدهند. در این جا به وضوح همکاری رهبران اتحادیه کارگران شهرداری با پلیس در رابطه با کنترل جمعیت و کشاندن توده ها به طرف پیاده روی پهن پل ، به جای سطح خیابان پل دیده میشد. جمعیت اما هم چنان با شعارهای خود در طول پل انزجار و تنفر شان را از حمله وحشیانه دو روز پیش پلیس نیویورک به اشغال کنندگان وال استریت ، اعلام میکردند. با رسیدن جمعیت

به طرف دیگر پل که حدود ۲ کیلومتر طول دارد روشن شد که جمعیت تظاهر کنندگان بیشتری هنوز از خیابان های اطراف در حال وارد شدن به میدان می بودند.

یکی از نکات جالب این حرکت ، نقش دانشجویان و فعالین کارگری در رادیکالیزه نمودن تظاهرات بود. اگر نیروهای رادیکال می توانستند جمعیت تظاهر کننده را به سوی پارک آزادی (زوکوتی) کشیده و آن را دو باره تسخیر و اشغال کنند. تو دهنی مجکمی به طبقه حاکمه و پلیس هارش زده بودند اما متاسفانه به دلیل حضور و نفوذ سازشکاران مدعی "مبارزه مسالمت آمیز" و رفرمیست ها جور و واجور ، از این اقدام جلوگیری بعمل آمد.

اما جدا از این مسئله ، توده ها با حضورشان در این تظاهرات – تظاهراتی که پلیس بعدا آمار آن را فقط ۴۷۰۰۰ نفر اعلام نمود ، اما شرکت کنندگان از شرکت بیش از صد هزار نفر سخن می گفتند - به گردانندگان وال استریت و صاحبان سرمایه و حامیان آن ها نشان دادند که مبارزه اشغال گران وال استریت مبارزه ۹۹% مردم آمریکا است و این مبارزه عادلانه همچنان ادامه دارد.

فعالین چریکهای فدائی خلق ایران - آمریکا

۱۹ نوامبر ۲۰۱۱